

δέχθη καὶ αὕτη μετὰ μεγάλης οἰκειότητος. Οὗτος δὲ ἀρκετὰ πνευματώδης καὶ πολύπειρος ὢν, ἐνησχολήθη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ τὴν ἀναφέρῃ διὰ τὰ συγγράμματα τὰ ὅποια εἶχε κάμειν αὕτη, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησε θέλξας αὐτὴν τὰ μέγιστα. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναχωρήσειν οὗτος, καὶ ἀμέσως ἀνήγγειλαν εἰς τὴν Γουρνάην πάλιν ὅτι ἔρχεται ὁ 'Ρακάν. Ἡ Γουρνάη νομίσασα ὅτι ἐλησμένησέ τι, σηκώνεται διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ· μὲ μεγάλην τῆς ἐκπληξιν μ' ὅλον τοῦτο βλέπει ἄλλον τινὰ διάφορον τοῦ 'Ρακάν τὸν ὅποιον εἶχεν ἤδη ἀφήσειν. — Ἦτο δὲ ὁ δεύτερος φίλος. — Ἐξηγοῦνται· βεβαιώνει οὗτος ὅτι εἶναι ὁ ἀληθὴς 'Ρακάν, δεικνύει ὅτι ἐπειράχθη διὰ τὸ ὅποιον τὴν ἔπαιξαν, καὶ ἡ Γουρνάη τελευταῖον ἐγέλασε παρὰ πολὺ διὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐξέρχεται καὶ οὗτος, καὶ ἡ γραῖα, ἥτις εἶχε μάλιστα εὐχαριστηθῇν πλειότερον ἀπὸ αὐτὸν παρὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον, τὸν ὑπέλαβεν ὡς ἀληθῆ 'Ρακάν, καὶ τὸν ἄλλον ὡς ψευδῆ. Ἀλλὰ, μόλις ἐξελθόντος καὶ τούτου, ἐφάνη καὶ ὁ ἀληθὴς 'Ρακάν. — Τί; καὶ ἄλλος 'Ρακάν ἐφώναξε μὲ ὀργὴν ἡ Γουρνάη. Καὶ, πλησιάσασα εἰς τὸν ποιητὴν, τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἤλθε μὲ σκοπὸν νὰ τὴν πειράξῃ. Ὁ 'Ρακάν φύσει δειλὸς ὢν, ἠρυθρίασε, καὶ οὔτε ἠδυνήθη καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἡ ταραχὴ τοῦ αὐτοῦ ἔκαμε τὴν κυρίαν τελευταῖον νὰ πεισθῇ ὅτι ἐσυμφώνησαν νὰ τὴν παίξωσιν· ἐκβαλοῦσα λοιπὸν τὸ σανδάλιόν της, ἤρχισεν νὰ τὸν τύπτῃ μέχρις οὗ τὸν ἐδίωξε τῆς οἰκίας.

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.

Εἰς Ἀμαδὰν ὑπῆρχε περίφημός τις Ἀκαδημία. Ἡ τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος καὶ κυριώτερος κανὼν συνίστατο εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις· "Οἱ Ἀκαδημιακοὶ ὀφείλουσι νὰ σκέπτονται πολὺ, νὰ γράφωσιν ὀλίγον καὶ νὰ ὁμιλοῦσιν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον." Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ σιωπηλὴ Ἀκαδημία, καὶ ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Περσίας ἐπεθύμουν

νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς αὐτήν. — Ὁ περίφημος Ζέβ, συγγραφεὺς πονηματίου τινός, ἐπιγραφομένου περὶ ἀφασίας, ἔμαθεν ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας του ὅτι εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ταύτην ἔμενε κενὴ μία Θέσις· ἐκίνησε λοιπὸν ἀμέσως, καὶ φθάσας εἰς Ἀμαδάν, ἐπαρρήτιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐνθα οἱ Ἀκαδημιακοὶ συνηδρίαζον καὶ παρεκάλεσε τὸν θυρωρὸν νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν πρόεδρον τὸ γραμματίον τοῦτο. “ Ὁ διδάσκαλος Ζέβ ζητεῖ ταπεινῶς τὴν κενὴν Θέσιν. ” Ὁ θυρωρὸς ἔτρεξεν ἀμέσως διὰ νὰ κάμῃ τὴν παραγγελίαν του, ἀλλὰ καὶ ὁ διδάσκαλος καὶ τὸ γραμματίον του ἔφθασαν ἀργά· ἡ Θέσις δὲν ἦτο πλέον κενή.

Ἡ Ἀκαδημία ἐλυπήθη μεγάλως διὰ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο συμβάν, καθότι εἶχε δεχθῆν, καὶ μὲ δυσαρέσκειάν της μάλιστα, ἐπιπόλαιόν τι ὑποκείμενον ἐκ τῆς Αὐλῆς, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ζωηρᾶς καὶ λαμπρᾶς εὐγλωττίας του ἐπροξένει τὸν θαυμασμὸν εἰς ὅλας τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως, καὶ ἦτον ἠναγκασμένη ν’ ἀποβάλλῃ τὸν διδάσκαλον Ζέβ, τὴν μάστιγα τῶν ἀδολέσχων, ἄνδρα τοσοῦτον χαριτωμένον καὶ ἀξιόλογον. Ὁ πρόεδρος βιασμένος ν’ ἀναγγεῖλῃ τὴν δυσάρεστον ταύτην εἶδησιν εἰς τὸν διδάσκαλον, ἐστενοχωρεῖτο μεγάλως, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς ν’ ἀρχίσῃ νὰ τοῦ τὴν ἀναφέρῃ. Συλλογισθεὶς δὲ ὀλίγον, παρήγγειλε νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ ὕδωρ μέγα τι ποτήριον, καὶ νὰ τὸ γεμίσωσιν οὕτως, ὥστε καὶ μία ῥανὶς ἐπὶ πλέον νὰ τὸ κάμῃ νὰ ἐκχειλίσῃ· ἀκολούθως δ’ ἐνευσε νὰ καλέσωσι τὸν διδάσκαλον, ὅς τις καὶ ἐφάνη μὲ ἥθος πολλὰ μέτριον καὶ ταπεινόν, ἐκ τοῦ ὁποίου διακρίνεται ἡ ἀληθῆς ἀξιοῦις. Ὁ πρόεδρος ἠγέρθη, καὶ, χωρὶς νὰ προφέρῃ μηδεμίαν λέξιν, τὸν ἔδειξε μὲ μεγάλην λύπην τὸ τοσοῦτον ἀκριβῶς γεμισμένον ποτήριον. Ὁ διδάσκαλος ἐννόησε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ συλλογιζόμενος πῶς νὰ τοὺς κάμῃ νὰ καταλάβωσιν ὅτι εἰς Ἀκαδημιακὸς περὶ πλέον δὲν ἐπέφερε βλάβην, λαμβάνει ἐν φύλλον ῥόδου, κατὰ τύχην εὔρεθὲν ἐμπροσθέν του, καὶ τὸ θέτει ἐπὶ τοῦ ὕδατος. — Ὅλοι ἐχειροκρότησαν εἰς τὴν ἀγχίνου ταύτην ἀπόκρισιν, καὶ ἀφέντες ἀκύρους κατ’ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοὺς νόμους των,

παρεδέχθησαν τὸν Ζέβ. Τὸν ἔβαλον δὲ νὰ ὑπογράψῃ ἰδιο-
χείρως εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τὸν διέταξαν νὰ
προφέρῃ φράσιν τινὰ πρὸς εὐχαρίστησιν κατὰ τὸ σύνθημα.
Ἄλλ' ὁ Ζέβ ὡς τῶντι σιωπηλὸς Ἀκαδημιακὸς τοὺς νύχα-
ρίστησε, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ διόλου τὸ στόμα του. Σημειώσας
δὲ μόνον εἰς τὸ περιθώριον τὸν ἀριθμ. 100 (ὅτι τοσοῦτοι
ἦσαν οἱ Ἀκαδημιακοὶ), ἐπρόσθεσεν ἓν 0 ἔμπροσθεν αὐτοῦ,
καὶ ὑπέγραψεν· οὔτε ἐπηυξήθη οὔτε ὠλιγοστεύθη ἡ ἀ-
ξία των. “Ἄλλ' ὁ πρόεδρος ἀπεκρίθη μετὰ μεγάλης
εὐγενείας καὶ ἀγχινοίας εἰς τὸν διδάσκαλον. Ἐβαλε τὸν
ἀριθμὸν 1 ἔμπροσθεν τῶν 100, καὶ ὑπέγραψεν. „ Ἡ ἀξία
των ἐπηυξήθη δεκάκις.”

ΑΠΟΚΡΕΑΤΙΚΑ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἱ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
Τρέξατε πρὶν νὰ σᾶς φύγῃ· εὐτυχὴς ὅποιος μὲ πιάσῃ,
Καὶ σὰν φύσκαν τὴν κοιλιάντου τὴν γεμίση καὶ χορτάσῃ.
Ἀπὸ τὰς συναδελφάς μου ὑπερέχω ἡγὼ τὰς ἄλλας,
Διὰ τοῦτο καὶ θυσίας εἰς ἐμὲ πλέον μεγάλας
Κάμνουσιν ὅλοι ἐξίσου, καὶ εἰς ὅλας τὰς οἰκίας
Λάμπει τῶν χορῶν τὸ σμῆνος μὲ χαρὰς καὶ ψαλμωδίας.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἱ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
Δὶ ἐμὲ ὁ ἄρχων οὗτος σήμερον συμποσιάζει,
Καὶ μὲ φίλους τρισενδόξως τὸ κρασάκι ἐορτάζει.
Δὶ ἐμὲ τῶν φιλαργύρων φεύγουν μερικοὶ παράδες,
Καὶ ὁ δοῦλος παίρνει θάρρος μὲ ταῖς σοβαραῖς κυράδες.

Μία ἔμεινα μονάχη! Αἱ δὲ ἄλλαι ἴσα ἔσα
Ἐπεσαν εἰς τὸ ζωμίον τῶν μακαρονίων μέσα.
Δὶ ἐμὲ κ' ὄχι δὶ ἄλλη (ν)
Θὲ νὰ γείνουν πατεινάδαις, φαγοπότια καὶ οἱ βάλ ο ι.